

Ky tregim është përcjellë në librin “xhamiu el-ulum ve el-hikem” të Ibën Rexheb el-Hanbeliut (Allahu e mëshiroftë), në sqarimin e hadithit të njëzetekatërtë, ku thuhet:

Njëri prej shoqëruesve të Dhen-nunit sillej vërdallë dhe thërriste: “Ku e kam zemrën time? Mos e ka gjetur ndokush zemrën time?” (Ai thoshte kështu ngase kishte bërë një mëkat, i cili e mundoi aq shumë këtë njeri sa që i dukej se e kishte humbur zemrën me bërjen e atij mëkati). Një ditë, derisa ishte duke ecur në një rrugicë pa një fëmijë që e rrihte e ëma e tij dhe ai qante. Madje, nëna e tij e nxori atë jashtë shtëpisë dhe ia mbylli derën. Atëherë, djaloshi filloi të shikonte djathtas e majtas, por nuk dinte nga të shkonte, nga t’ia mësynte! Pastaj, u kthye kah dera, filloi të qajë dhe të thotë: “O nëna ime, kush ma hapë derën, nëse ti ma mbyllë atë? Kush më afron, nëse ti më përzë? Kush gëzohet me mua, nëse ti hidhërohesh nga unë?”

Nëna shikonte nga brenda birin e saj, të cilit i rridhnin lotët nëpër fytyrë; hapi derën, mori djaloshin, e përqafoi fort dhe tha: “O drita ime, krenaria e shpirtit tim, nëse do të bëheshe i dëgjueshëm nuk do të sillesha me ty në këtë mënyrë!”

Me këtë rast, njeriu që ishte duke përcjellë ngjarjen, tha i ngazëllyer: “E gjeta zemrën time!!” (Ngase e kuptoi se çfarë deshi t’i thotë Allahu këtij njeriu me këtë shembull).

Allahut i takon shembulli më i mirë.

Përktheu: Fitim Hasani

(Fjalitë brenda kllapave i kemi shtuar për ta sqaruar tregimin.)